

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ τοῦ ρ. σέρνω. Παρά Σομ. ἄλογοσύρνω.

1) Δένω τινά εἰς τὴν οὐρὰν ἵππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου συρόμενος κατὰ γῆς φονεύεται Ζάκ. Κέρκ. Κύθν. Νάξ.: Ἡξίξε νὰ τὴν ἀλοοσύρουνε Νάξ. || *Ἄσμ.

Ἐκεῖ ἔπιακε τὴ μάνα του καὶ τὴν ἀλογοσέρνει, τὴν ἔκαμε κλωνὶ κλωνὶ σὰν τὸ κλωνὶ τὸ σ'τάρι Κέρκ. 2) Σύρω τινά κατὰ γῆς ὡς ὁ ἵππος τὸν πεσόντα ἀναβάτην Ἦπ. —Λεξ. Βλαστ. 3) Φέρω φορβάδα εἰς ἵππον πρὸς ὁχείαν Κρήτ.

άλογοσίδερο τό, ἑνιαχ. ἀλουγοσιδερου Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ σίδερο.

Συνήθως εἰς τὸν πληθ., οἱ διὰ σιδηρᾶς ἀλύσεως συνδεδεμένοι σιδηροὶ κλοιοί, διὰ τῶν ὁποίων περιβάλλουν τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας τῶν ἵππων ἢ ἡμιόνων καὶ ἀφίπουν αὐτοὺς ἐλευθέρους πρὸς νομήν.

άλογόσταβλος ὁ, ἑνιαχ. ἀλουγόσταβλους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ στάβλος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Στάβλος ἵππων, ἵπποστάσιον. Συνών. ἀλογόστανη.

άλογόστανη ἡ, ἑνιαχ. ἀλουγόσταφ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ στάνη.

*Ἀλογόσταβλος, ὁ ἰδ.

άλογόστριγγλα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ στρίγγλα.

Βάρβαρος καὶ κακεντρεχῆς γυνή.

άλογόστροφος ὁ, Δαρδαν. Ἦπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ στροφος.

Ἦ νόσος εἰλεὸς τῶν κτηνῶν. Συνών. καρδόποννος, κοιλόποννος. [**]

άλογοσύρτης ὁ, Ἦπ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀλουγοσύρτης Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλογοσύρτης Πελοπ. (Ἀρχαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ. Οἶν.) κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ σύρτης.

1) Ὁ κλέπτης ἵππων κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἡμιόνων καὶ ὄνων καὶ ἐν γένει ὁ ζυφοκλέπτης ἐνθ' ἄν. Πβ. ἄλογο-κλέφτης. 2) Ὁ ὑποθάπων καὶ ὑποβοηθῶν τοὺς κλέπτας τῶν ἵππων Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

άλογοταγή ἡ, ἑνιαχ. ἀλογοταή Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ ταγή.

Ὁ ὡς τροφή τῶν ἵππων χρησιμεύων δημητριακὸς καρπός: Ἐχεις κόμμοδο νὰ κοιμηθοῦμε καὶ χρυσὸ σταμνὶ νὰ λουτροκοπηθοῦμε καὶ ἀλογοταγὴ νὰ φάνε τὰ ἀλογομούλαρά μας; (κόμμοδο=μέρος κατάλληλον. Ἐξ ἐπιδ.)

άλογοτόμαρο τό, σύνθηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τομάρι.

Δέρμα ἵππου. Συνών. ἀλογοπέτσι.

άλογότορος ὁ, Ἦπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τορός.

Ἰχνος τῆς ὀπλῆς ἵππου. Συνών. ἀλογάχναρο, ἀλογοκοπός, ἀλογοπάτημα 2, ἀλογοπατημιά, ἀλογοπατησιά, ἀλογοπεταλγά.

άλογοτρίβητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλοοτρίβιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λογοτρίβητος < λογοτρίβω, παρ' ὃ καὶ λογοτρίβίζω.

Ὁ μὴ φιλονικήσας πρὸς τινά, ὁ μὴ ἐρίσας.

άλογότριχα ἡ, κοιν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τρίχα.

1) Ἡ τρίχα τοῦ ἵππου καὶ δὴ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ κοιν. 2) Τὸ ἐκ τριχῶν ἵππου κατασκευαζόμενον νῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου προσδένεται τὸ ἄγκιστρον Σῦρ.

άλογότσαππα ἡ, ΘΖουμπουλ. Πρακτ. γεωργ. 227.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τσάππα.

Εἶδος ἐλαφροῦ ἀρότρου, συνήθως ἐκ πέντε μικρῶν ὑνίων, χρησιμεύον διὰ τὸ σκάλισμα ἀμπελώνων, δεινδρώνων, βάμβακος, ἀραβοσίτου κττ., ὅταν εἶναι ταῦτα κατὰ σειρὰς φυτευμένα.

άλογότσουλο τό, ἑνιαχ. ἀλογότσολο Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) ἀλουγότσιουλου Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τσοῦλι.

Κάλυμμα τῆς ράχεως ἵππου.

άλογούδι τό, ἑνιαχ. ἀλουγούδ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλογο διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Ἰππος μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ μικρόσωμος. Συνών. ἀλογάκι 1, ἀλογατάκι 1, ἀλογόπουλλο, ἀλογούτσι.

άλογούτσα ἡ, Πόντ. ἀλεγούτσα Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο, παρ' ὃ καὶ ἄλεγο, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦτσα.

Τὸ ἐντομον ἀλογάκι 3, ὁ ἰδ. [**]

άλογούτσι τό, Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλογο διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦτσι.

*Ἀλογούδι, ὁ ἰδ.

άλογοφαγᾶς ἐπίθ. Θράκ. —Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ φαγᾶς.

1) Ὁ τρώγων κρέας ἵππου. Εὐχρηστος ἢ λ. σκωπτικῶς προελθοῦσα ἐκ παραδόσεως. Οὕτω ἀλογοφαγᾶδες καλοῦνται οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Σκεπαστοῦ Θράκης ὑπὸ τῶν περιοίκων ὡς φαγόντες τὸ εἰς ἄλογον μεταμορφωθὲν λάφι τοῦ Θεοῦ. 2) Ἰσχυρὸς (ὁ δυνάμενος δηλ. νὰ φάγῃ ὁλόκληρον ἄλογο) Λεξ. Αἰν.

άλογοφάγισσα ἡ, Κορ. Ἦτ. 4,9 καὶ 17 —Λεξ. Αἰν. ἀλογοφάισσα Τήν. Χίος —Λεξ. Βλαστ. ἀλ'γουφάισσα Τήν. ἀλεοφάισσα Μύκ.

